

rozhodnouti sporem. Vždyť dcera ani nemá proti rodičům v dle nároku na věno ještě zvláštní nárok na výbavu (viz rozh. čís. 4675 sb. n. s.). Výbava není věnem. Není proto napadené usnesení nezákonným, ani zmatečným podle § 41 (2) d. zák. čís. 100/31.

Čís. 13138.

Jest důvodem k okamžitému propuštění zaměstnance, vytkl-li zaměstnavateli bezdůvodně, že zapisoval do knihy peníze, které do pokladny neodvedl.

K pojmu závažné pokud se týče hrubé urážky na cti jako důvodu k předčasnému propuštění zaměstnance se nevyžaduje, aby urážka byla trestná podle trestního zákona.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Rv II 100/32.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení služebních požitků za výpovědní lhůtu, tvrdě, že byl žalovaným bezdůvodně propuštěn ze služby. Žalovaný namítl, že propustil žalobce ze služby důvodně, ježto ho žalobce urazil hrubě na cti, podezřívaje ho, že podvodným způsobem koňal zápisy do odběrní knihy, aniž peníze do pokladny uložil. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce odvolací soud nepochybil, neboť, bylo-li jím zjištěno, že žalobce vytkl žalovanému, že zapisoval do knihy peníze, které do pokladny neodvedl, plyne z toho, že žalobce obvinil žalovaného z jednání nečestného, i když ne přímo podvodného, a jest v tom spatřovati závažnou a hrubou urážku na cti jak ve smyslu § 27 čís. 6 zákona o obch. pom., tak i podle § 82 lit. g) živn. řádu, neboť výroky žalobcovými byl porušen smysl pro čest žalovaného a pro žalovaného byla jimi vyloučena další úspěšná spolupráce se žalobcem. Dodati jest, že k pojmu závažné pokud se týče hrubé urážky na cti jako důvodu k předčasnému propuštění se nevyžaduje, by urážka byla trestná podle trestního zákona.

Čís. 13139.

Trestním rozsudkem odsuzujícím žalované pro zločin krádeže podle §§ 171, 174 odst. I. písm. c) tr. zák., třebaže jest v něm zjištěno, že krádeže byly spáchány v době tísně, která okradené zvlášť postihla, totiž plenění jeho obchodu, není způsobem všícím procesní soud zjištěno, že se žalovaní účastnili plenění společně a že byli s útočící spo-

lečnosti a tím i mezi sebou spojení myšlenkou společného útoku a bezmocnosti poškozeného.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1933, Rv II 291/32.)

Žalobce domáhal se na žalovaných, by byli uznáni povinnými nahraditi žalobci rukou společnou a nerozdílnou škodu, jež byla žalobci způsobena pleněním zástupem lidí, mezi nímž prý byli i žalovaní. Oba nižší soudy žalobu zamítly, odvolací soud z těchto důvodů: Jak vidno z trestních spisů byli žalovaní jednotlivě odsouzeni jen pro zločin krádeže podle §§ 171, 174 I. c) tr. zák., spáchané v době tísňe, která okradeného potkala pleněním jeho obchodu. U žádného ze žalovaných nebyl při tom zjištěn znak krádeže ve společnosti a u každého z nich bylo v trestním rozsudku zjištěno, že škoda jeho činem způsobená byla nahrazena. V této při jde však o náhradu škody vzešlé žalobci násilným vpádem celého zástupu lidí do jeho obchodu, dvora i bytu a bylo proto na žalobci, by dokázal, že žalovaní jakožto členové mnohohlavého davu měli společnou účast na násilném vpádu. Ale tento důkaz se žalobci nezdařil. Prvý soud má správně za zjištěno, že žalovaní nevnikli násilně do domu a obchodu žalobcova s drancujícím davem a nejednali ani společně ani ve společném zlém úmyslu, nýbrž každý na svůj vlastní vrub, a první soud zdůvodnil též případně, že vzhledem k ustanovení §§ 1301, 1302 obč. zák. žalovaní neodpovídají solidárně za celkovou škodu žalobci rabováním způsobenou. Na tom nic nemění zjištění trestních rozsudků, že každý ze žalovaných spáchal krádež v době žalobcovy tísňe, neboť tím není vysloveno, že u žalovaných šlo o společný bezprávný čin po smyslu §§ 1301 a 1302 obč. zák. Žalovaní neodpovídají proto za spoušť spáchanou mnohohlavým davem, nýbrž odpovídali by jen za škodu, kterou každý z nich na svůj vrub, byť i úmyslně, způsobil; tato škoda byla ovšem, jak nesporně zjištěno, žalobci již svého času nahrazena.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Podle § 268 c. ř. s. jest procesní soud vázán obsahem odsuzujícího nálezu trestního soudu jen co do otázky, zda a který trestný čin byl prokázán, a pokud jím byla zjištěna příčinná souvislost mezi trestným činem a poškozením. Žalovaní byli odsouzeni pro zločin krádeže podle §§ 171, 174 odst. I písm. c) tr. zák. I když rozsudky zjišťují, že krádeže byly spáchány v době tísňe, která okradeného zvláště postihla, totiž pleněním jeho obchodu, není tím způsobem vízícím procesní soud zjištěno, že žalovaní se účastnili plenění společně a že byli s útočící společností a tím i mezi sebou spojení myšlenkou společného útoku a bezmocnosti poškozeného. Poněvadž se žalobce domáhá náhrady škody, způsobené mu pleněním jeho obchodu, není příčinné souvislosti mezi trestným činem, pro který byli žalovaní odsouzeni, a poškozením. Neuznaly-li nižší soudy žalobní nárok co do důvodu za oprávněný, neměly příčiny, by zjišťovaly výši škody žalobcem tvrzené.